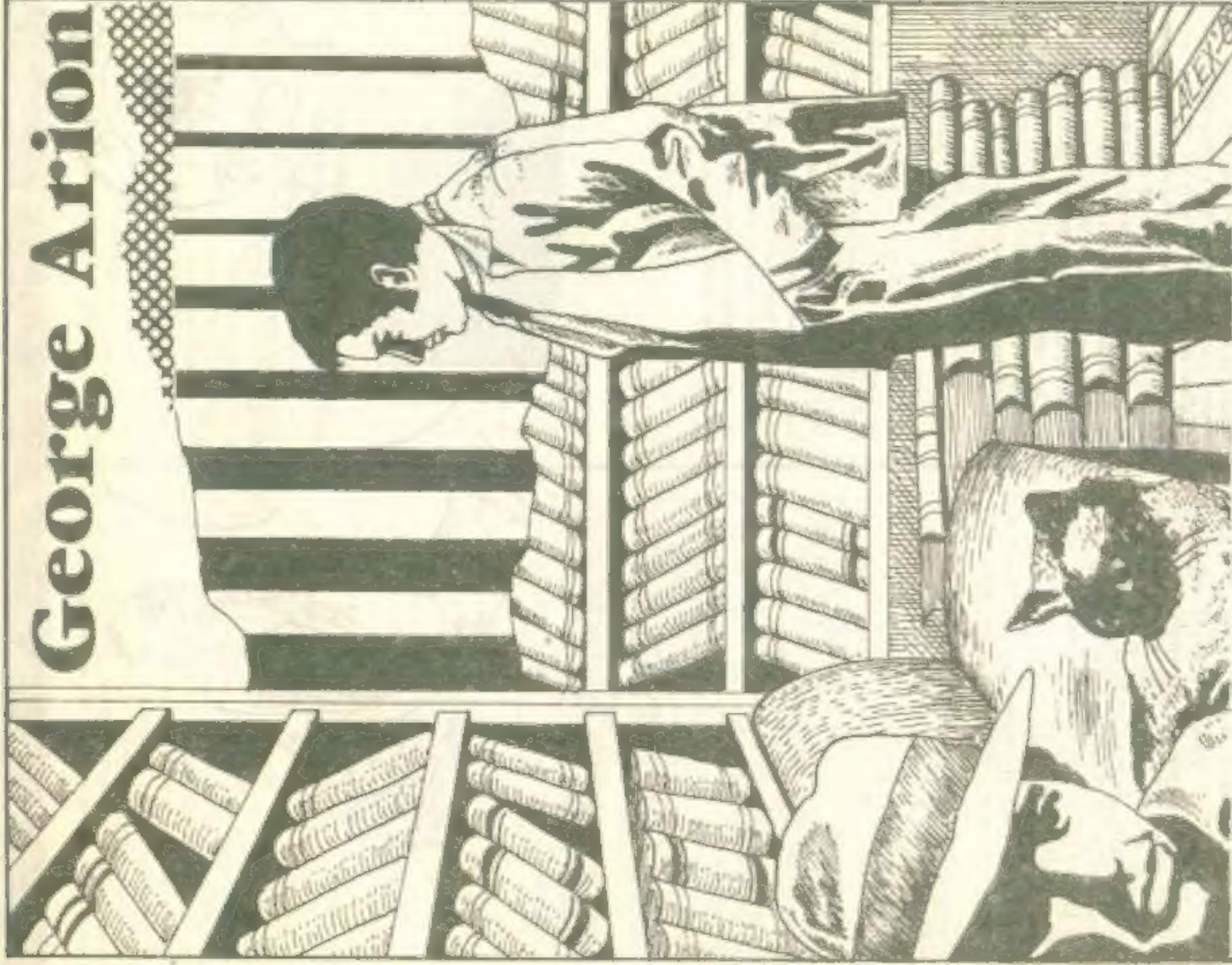

George Arion

Pe ce picior dansați?

1

De când s-a apucat să învețe limba engleză fără profesor, vorbirea lui Haralambie Neculescu a căpătat o coloratură neobișnuită și cel care-l ascultă pentru prima oară rămâna total în ceață. Cel mai talentat fotoreporter de la Perspective nu mai zice „desigur” ci „of course”, nu mai caladicsește să spună „multumesc” ci roștește condescendent să „thank's” și lasă cu gura căscată pe cîte un coleg care-și sărbătorește ziua urîdu-i cît se poate de senin „Happy birthday”. Dar pentru a înțelege cu adevărat ce bolborosește urlașul blond de la ziarul nostru — „the greatest fotoreporter”, cum îi place să se autointituleze — nu-ți trebuie o cunoaștere te mîinică a limbii engleze ci, mai cu seamă, a unor variante ale ei folosite prin fostele colonii britanice. Rareori „of course” e pronunțat ca la Oxford și „Happy birthday” ca la Cambridge. De cele mai multe ori Hara face adevărate minuni de vitejie și-și contorsionează limba în asemenea hal încît fluviul sonor pe care-l emite transpirînd din abundență, de parcă ar sufla în cărbunii unui semovar, aduce vag cu cel recomandat de manual și are mai curînd ceva din rezonanță provocată de descărcarea unor vagoneti de nisip. La început, scrișetele dinților săi îți provoacă mila: ai impresia că se vor măcina ca niște bucăți de cretă prea mult folosite. Apoi, cînd scrișetele se transformă în gemete însoțite de schimonosirurile groaznice ale feței lui Hara, te apucă de-a binelea spăima și te întrebi: dacă nu cumva e mai bine să chemi pe cineva competent să-l consulte.

Bărbatul din fața biroului meu stă într-un tofoliu de piele uzat și a ajuns deja în cea de a doua fază, deși nu a intrat în redacție decît de cîteva minute. Însă Hara umează fără să se sinchisească marele discurs pe care mi-l ține de vreo oră.

— Of course, old man, treaba e cît se poate de serioasă. The girl mi-a căzut cu tronc și nu m-ai

da în lături să înfiripez un love story cu ea. E beatulul. Și, cum ești zice voi, are pe vino-ncoace. Adică, mai corect spus, pe come in.

Și însoțește perorația cu gesturi largi ale minților, cu nimic mai scurte decît paletele unei mori de vînt. Nasul lui corioat freacă de alifare. E îmbrăcat într-un costum de blugi presălați sau, cum zice chiar el, „preospălați” și în mod evident îi este cald, dar e alît de mîndru de noua sa achiziție vestimentară încît nu vrea să o schimbe cu halme mai potrivite unei zile cu o temperatură ridicată cum e cea de azi, indiferent dacă termometrul se află la Filaret sau la Băneasa.

Necunoscutul din biroul meu n-a avut timp nici să se prezinte. Are însă mare răbdare și așteaptă cu furtuna lingvistică la care asistă să se potolească.

E momentul să intervin. Pentru a fi mai convingător folosesc o metodă care îl amuțește dintr-o dată pe Hara.

— Ça suffit, pour aujourd'hui, mon enfant Hara. Intr-adevăr, luat pe neașteptate, Hara încetează să mai măsoare cu pași săi largi încăperea și se holbează la mine. După care dă din umeri ca omul care nu a înțeles, bombăna ceva ce nu pare să aibă nici o legătură cu vreun idiom de pe planetă, se așază la biroul lui și începe să sorteze niște clișee fotografice. Le la unul cîte unul cu o pensetă, se uită la ele în zare, apoi le pune într-un plic pe care scrie cu inimitabilă lui calligrafie care doar pe Champollion l-ar putea entuziasma.

În încăpere se lasă liniștea. Doar pe coridor se mai aude din cînd în cînd cîte un strigăt sfîșietor: cineva cheamă pe alicineva la telefon. De fiecare dată bărbatul din tofoliu trezire iar chipul său devine tot mai intrigat.

Am intrat în timpul să-l studiez mai pe îndelete. Areată cu puțin peste cînzeci de ani. E mai curînd bine făcut decît gras și în ochi i se citește o scripă jucășă. Craniul proeminent n-a mai păstrat decît vâgii vestigii ale podoabei capilare. Tenul are acea paloare întîlnită numai la cei care nu prea ies în aer liber și lucrează mai mult prin birouri. Sîngăria din mișcări și aerul ușor descumpănit îmi arată lim-

pede că am de-a face cu un estel de specimen. Infotdeauna mi-a plăcut să încerc să ghicesc profesia oamenilor după cum arată ei. Aceste din țela mea nu poate fi decât un corcelător, un savant chiar, un șoarece, de bibliotecă total deconcertat ori de câte ori țese printre oameni.

Telefonul începe să sune violent. Hara se sperie, scapă un clișeu din mină și începe să strige la mine:

— De ce nu lași soneria mai încet? De câte ori să-ți spun că mă bagă în toate bolile când îl aud cum urlă mai ceva ca o sirenă când e alarmă aeriană? Bad man ce ești!

Că să se răzbune pe mine nu ridică receptorul deși telefonul e chiar sub nasul lui. N-am încotro și mă ridic de la masă mea de lucru, înconjur totoliul unde stă necunoscutul tot mai înveselit de atmosfera în care se află și răspund eu.

— Da? Cu cine dorți să vorbești? Cu Haralambie Neculescu? Regret, duduio, astăzi nu vrea să fie deranjat nici măcar telefonic. E foarte ocupat.

Pînă cînd să apuce Hara să-mi înșelă receptorul convorbirea se întrerupe. Îmi reiau locul și aștept ca rafelele de vorbă să se dezlanțue. Spre uimirea mea, Hara îmi aruncă doar o privire care după minea lui ar trebui să mă transforme într-un praf tocmal bun de împrăștiat în vînt.

Prin fereastra deschisă vine pînă la noi mireasma ierbil din curtea interioară culcată la pămînt cu o mașină electrică de luns. Un om îmbrăcat numai în pantaloni și cu bustul ars de soare o minuieste cu dexteritate. O clipă sînt invidios pe el. Apoi mă reîntorc spre necunoscut.

Acesta tusește ușor jenat.

— Vă rog, dacă nu vă deranjez...

Poate e prea cald de cîteva zile și slabe speranțe de a mai ajunge anul ăsta la mare sau măcar la un țărand; poate că s-au adunat prea multe nopți pierdute pe teren în hoteluri unde n-aveai cu cine scoate o vorbă; poate a intervenit și oboseala de a mai cunoaște alți și alți oameni pe care îi ajuli și apoi nu-ți dau nici măcar bună ziua pe stradă. Poate o altceva de care n-am știie; fără să vreau izbucnesc într-o tiradă care pe măsură ce se deslășoară mă lasă și pe mine cu gura căscată.

— Să mă deranjezi? Vai, dar se poartă... De aceea sîntem noi aici: ca să fim deranjați. I-a tras de coadă un puști pisoiul unei cucoane care n-a crescut în viața ei un copil? Haidem la Perspectivă să ne plingem, să facem reclamație. O fi pe-acolo vreun zăbăuc pe care să-l punem pe drumuri ca să-l ia la întrebări pe părinții obraznicului ăla. Se cerea doi vecini de palier pentru că unul dintre ei a trînit o dată din greșeală ușa liftului? De ce sînt ziaristi pe lume? Hai la ei să ne spunem ce-avem pe suflet, iar dacă am inventat un motor care în sfîrșit funcționează fără să consume nimic, cui să ne adresăm în primul rînd? Tot ziaristilor, ei trebuie să fie primii care să ale marea, colosala descoperire. Hai, curai, spuneți de ce-ați venit? Vreun motorăș, acolo? V-am dibuit imediat. Nu mai stați pe gînduri: scoateți din servietă planurile. Intindeți-le pe masă. Explicați-mi cu lux de amănunte cum funcționează. Sînt obișnuiți, aș putea zice că sînt un as în materie de perpetuum mobile. Dați-i drumul!

O astfel de izbucnire n-am mai avut demult. Hara a uitat să mai clasaze clișeele fotografice și se uită la mine cu îngrijorare. Iar necunoscutul se ridică,

stringe la piept cu hotărîre servietea din piele mare și se îndreaptă spre ușă.

Dintr-un salt sînt lingă el.

— Vă rog să mă țertați. Nu știu ce m-a apucat. Exploziile din soare... E foarte cald.

— Într-adevăr, acceptă el cu un calm desăvîrșit. Dar m-ați judecat complet greșit. E și firesc, sînteți un om tînăr, mult mai tînăr decît mi-am închipuit cînd tîndu-vă articolele. V-am crezut un bărbat de cel puțin cînzei de ani, dacă nu cumva mai mult.

Ori, dumneavoastră nu aveți nici patruzeci. Sînt unele zile cînd arăt mai puțin de treizeci și opt de ani cîți am în realitate. Dar sînt altele cînd trec pentru oricine binisor peste patruzeci de ani. De obicei arăt mai tînăr sau mai în vîrstă exact atunci cînd nu trebuie. Ca de altfel și acum.

— N-are importanță vîrstă mea. Vă rog să-mi spuneți ce v-a adus la mine.

De pe coridor se aud murmure și pași grăbiți. O echipă de reporteri pleacă pe teren.

Necunoscutul țovăie pradă unei vizibile furtive interioare.

— Nu știu dacă mai are rost să vă spun...

Reamnat de a face cunoștință cu o nouă variantă de perpetuum mobile, îl incurajează pe tonul cu care de obicei mă adresează secretarelor cînd vreau să intru la un personaj important.

— Vă rog... Scoateți planurile...

Se uită la mine complet siderat.

— Care planuri?

— Planurile motorășului.

— Care motorăș?

— Cel cu perpetuum mobile.

— Care perpetuum mobile?

— N-ați venit pentru așa ceva?

— Nu.

Am o clipă de ezitare. Dacă nu e corcelător, atunci e doctor. Și doctorii stau în laboratoare și capătă de cu timpul în obraji culoarea aște de pudră de talc.

— Atunci să vedem medicamentul. La ce e bun? De cîtă vreme îl testați? Are contraindicații?

Necunoscutul începe să-și iasă din fire. Iar vrea să se ridice dar la un gest cu mina pe care îl fac îl jîntuiesc în totoliul. Profită de tăcere și rostește în mare viteză cîteva fraze.

— Sînt inginerul Ion Tăcescu. Inginer constructor. Am fost pe multe șantiere din țară. Nu mă ocup de perpetuum mobile, nici de medicamente, iar vecinul meu de palier e cel mai bun prieten al meu și coloi, din păcate, n-am, așa că n-am venit să reklam pe nimeni fiindcă l-ar fi tras de coadă.

Încerc să par mai degalat decît sînt în realitate. — Atunci pentru ce ați venit?

Își trage o clipă respirația, ca și cum ar vrea să aibă destul aer pentru comunicarea importantă pe care înă s-o facă.

— Am venit la dumneavoastră în legătură cu un asasinat.

Tocmai acum telefonul sună din nou, dar n-are jura că Hara a scăpat un alt clișeu din mină din cauza lui. Iar eu am încrîmenit pe scaun și nu îndrăznesc nici să clipeșc din ochi cît timp se aude soneria. Apoi alarma aeriană încetează și de alară se mai aude doar mașina electrică zurmînd cu hărmăcio și eficiență.

— Un asasinat? Cine a fost asasinat?

— Tatăl meu.

O spune cu aceeași liniște ca și cum ar constata că s-a stîrnit o boare de vin.

— Cînd? Cum a fost asasinat? De ce nu v-ați dus la miliție?

— A fost asasinat în urmă eu patruzeci și cinci de ani. Nu știu cine e criminalul. Iar la miliție nu am dus deoarece probabil că nimeni nu mi-ar da crezare. N-am nici o dovadă. Sau mai bine zis, dovada mea e subredă. Chiar foarte subredă. Aproape inexistentă.

Hara profită de neatenția inginerului și mi face un semn în legătură cu ce crede ei despre sănătatea vizitatorului nostru. Apoi formează un număr de telefon, așteaptă pînă i se răspunde și începe să turuie ca o mitralieră pusă pe un banc de probe.

— Monney, ce mai faci? M-ai căutat cumva? Nu? Păi, cal... Îmi e tare dor de tine... Tu ești cety e mea, doar știți!

Ion Tăcescu nu pare să-i aude sporovălaie. S-a confundat în sine înșuși și nu mai are nici o cale de comunicare cu lumea din jurul lui. Oare cum să-i readuc printru noi? Pentru o clipă mi-a stîrnit curiositatea. Măcar pentru asta merită să-l mai acord puțină atenție.

Tușesc de citava ori că să-l fac să se uite din nou la mine. Îl readuc cu greu printru noi.

— Sînteli alit de bun că să îți mai clar! N-am înțeles nimic!

Imi aruncă o privire fără nici un reproș.

— Este și foarte greu de înțeles... Nici eu n-am primit mare lucru... Pînă acum o săptămînă am trăit cît se poate de liniștit. Știam doar că în anul 1942, pe cînd aveam cinci ani, tatăl meu s-a prăpădit.

Și-a tras un glonte în cap.

Hara astupă cu palme microfonul telefonului și zice:

— Mult pentru tine!

— Un glonte în cap? Interesant.

Apoi își continuă conversația ca și cum n-ar fi rostit nimic.

— Da, întărește inginerul. Au scris și ziarele. Vi le pot arăta, dacă vreți. Era profesor de muzică. Din cîte mi-a povestit mama despre el era un om extraordinar de blajin. Deosebit de tandru cu cei din casă. Îți țin minte cum îmi cînta la pian și încerca să mă învețe și pe mine un cîntecel pe care nu-l pot uita nici pînă azi.

Hara a terminat cu telefonul. E deosebit de multumit: tata a acceptat o înfîlire. De aceea se ținește pe scaun înconjurat de un nimb strălucitor și se amestecă din nou în discuția mea cu inginerul.

— Dar cînteli! N-er face plăcere!

Îl ameninț pe ascuns cu pumnul. Ingerul însă începe să murmure ușor, ca pentru el:

— Tropic, trop și iarăși trop

Calul trece la galop

Iar copiii îl privesc

Și îndată-l îndrăgesc...

— Încîntător! exclamă Hara. Aproape că-mi dau la crimile.

Nu mai are sens să-i arăt o dată pumnul. Tot n-er pricepe nimic.

Ion Tăcescu rămîne însă tulburat doar de amintirile lui.

— Stăteam într-o căsuță de la marginea de atunci a Bucureștiului. Era o locuință modestă, dar în care eu cu tata și cu mama am trăit cei mai frumoși ani. Văz era un paradis de verdeață și de flori. Iarna, copiii făceau chiar în zapăzile curții noastre un derdeluș unde ne dădeam cu sania. N-am să uit niciodată ce lugi mari de zăpadă erau în copilărie.

Hara oftează și-și șterge transpirația de pe frunte cu o batistă multicoloră care atrage atenția și unei prisaci.

— N-er strică vreo clișiva lugi din astia acum... Căm cît de mari erau!

Din nou inginerul nu-l aude sau nu vrea să-l audă. E momentul să intervin!

— Hara! Ai surzit? Te strîg la redactorul șef!

Într-o clipă e la ușă și o șterge, însă nu destul de repede ca să n-audă ce-i strig din urmă!

— Nu te grăbi, istețule, nu te cheamă pentru vreo primă!

Apoi mă întorc spre Ion Tăcescu.

— Vă rog să-l iertați. El e mai glumă. Băiet bun, de altfel. Dar vă rog să continuați.

— Nu prea mai am ce să vă spun. În 1942 tatăl meu s-a împușcat. N-er roat să vă mai povestesc cît de greu ne-am descurcat în continuare. Am reușit totuși să învăț carte și s-ajung inginer constructor. Mama mea a trăit pînă acum cîțiva ani. Pînă în ultima clipă am întrebat-o de ce-a lăcut tata gestul acela și niciodată n-a știut ce să-mi răspundă.

— N-a lăsat nici o scrisoare de explicație? De obicei sinucigașii așa procedează.

— N-a lăsat nimic. Și nimic nu justifică gestul lui. Era forțat cu mama, era bucurat fiindcă avea un băiat... Zădărnice mi-am frîmțat creierii zile și nopți. N-am găsit nici o explicație. Pînă cînd... În glesul lui e ceva care deodată mă face curios. Dar totmai atunci ușa se dă de perete și în prag apare Hara cu o țalcă în cer și cu alta în pămînt. Zmeul din poveste ar fi bun de doică în com-paralie cu el. Îl privesc însă cu o candoare lărdă măr-gini în ochi.

— Măi! Îți arde de farse? Nu m-e chemat nimeni la redactorul șef. M-am băgat singur în gura lupului. Cînd m-a văzut mi-a și dat o sarcină de rezolvat pînă diseară. Las' că mi-o plătești tu!

Înțește ușa și se așază la locul lui bombănd ceva în engleza fără profesor. Ia din nou receptorul din furcă, formează un număr și începe să gîngurească precum un porumbel mîngiat pe guță.

— Monney, am încurcat-o. Nu putem să ne vedem:

trebuie să mă duc să fac niște poze la o școală. O lăsam pe mine. Pa și pusi dulcel!

Vreă s-a risipit ca un pehar făcut lăndări. Încerc să o refac, punînd multă miere în glas.

— Ca spuneai?

Dar Ion Țănescu a rămas pe gînduri și nu mai scoate nici un cuvînt. Pentru că e uitat de ce-a venit aici. Se uită cu interes doar la pantofii lui maro, bine lustruiți, la pantalonii lui maro, impecabil călcați, la cămașa lui maro cu mîneci scurte, la geanta lui de piele maro...

— Pînă cînd... încerc eu să-i reamintesc ultimele vorbe pe care le-a rostit.

Parcă l-aș fi conectat din nou la rețea.

— Pînă cînd, într-o seară, acum o săptămînă, umblînd prin bibliotecă am dat de cîteva partituri ale talei. Nu mei umblasem de mult la ele. În familia mea nu s-a mai ocupat nimeni de muzică și le păstrăm doar ca amintire. Nu știu ce mi-a venit și am început să răsfoiesc una dintre ele. Era vorba de Frumosul rosmarin al lui Kreisler. Am dat o filă, am mai dat o filă, privind la portativule acelea care n-au nici un înțeles pentru mine și deodată am descoperit o hirtie îngălbenită și împănată în două. Mirat, am lăsat partitura deoparte și am desfăcut hirtia. Pe ea erau aşternute fraze mîzgălite în mare grabă și semnate de tatăl meu. Mai cîrînd par să fie un bruion de scrisoare. În ea tatăl meu își anunța soția că...

Hara aterizează drept în mijlocul camerei. E într-o stare de surscitare cum nu l-am mai văzut de mult.

— Își anunța soția că... îl îngîină el pe inginer. Ion Țănescu îi aruncă o privire lungă. După care scoate prin voluminoase lui servietă și-mi întinde o coală de hirtie într-adevăr îngălbenită și într-adevăr împănătură în două.

— Mai bine o citiți dumneavoastră.

— Cu mult mai bine, încuviințează Hara.

Apuc hirtia cu degeta tremurătoare. Nu înțeleg de ce m-a cuprins o atemenă emoție. Imediat Hara se apleacă fără jenă peste umărul meu. Desfac încet hirtia, ce și cînd mi-ar fi frică să nu se topoască la atingerea mea. Încep să citesc încet, cumpănind fiecare cuvînt.

„Draga mea,

Decă vei ajunge să citești această scrisoare înseamnă că mi s-a împlinit ceva rău. N-am cum să-ți explic în amănunțime din ce pricină anume, fiindcă vreau să te știu în siguranță, pe tine și pe Ion. Nu înțeleg nimic. N-are nici un rost să te răzbum. În acest moment ei sînt mai puternici. Am trăit în numele unor valori care azi sînt terfelite. Dispariția mea e firească. O să mă acuzi că nu m-am apărut și o să-ți dau dreptate. Închipuiește-ți însă că m-e scribă să mă apăr de niște ticăloși care nu vor decât să aservească omul, să-l transforme într-o marionetă, care doar să le răspundă la comenzi. Eu refuz în felul meu să fiu o marionetă. N-am altă putere. Vă sîrui pe amîndoi și să știți că defonită voua viața mea e fost o bucurie. Nu pot să scriu mai mult. Sînt sigur că în seara asta omul negru va veni — mai îți mînte jocul! — și-am să cad sub vitura lui. Pentru voi ve fi mai bine. N-o să vă mai atingă nimeni. Sînt convins că Ion va deveni un bărbat mai puternic decît am fost eu. Vorbește-i te rog de mine, gîndiți-vă din cînd în cînd la mine. Încă

o dată te rog să mă ierți: asta e singura soluție ce să vă salvez. Asta e singura soluție pe care o găsește un emărit de profesor de muzică pentru a-și scăpa familia în vremurile tulburi în care trăim. Însă un lucru să vă fie clar: chiar dacă omul negru va înscena moartea mea într-o sinucidere, să știți pînă la sfîrșitul zilelor voastre că nu mi-am luat singur viața. N-ai fi putut lua înșipoi ceva ce v-am dăruit vouă.”

Toader Țănescu:

Nici Hara nu mai respiră. Expresia gravă de pe chipul său e însă de un comic irezistibil.

— Asta nu-i scrisoarea unui sinucigaș, zice el.

— Of course, îl aprob eu.

Pentru o clipă nu înțelege. După care pufnește disprețului și se infoarca la locul lui.

— Semnătura e autentică?

Ion Țănescu întinde mîna după scrisoare, se răzgîndește și lasă mîna jos.

— Da. Am văzut-o pe multe scrisori pe care i le-a adresat mama.

— Nu poate fi un fals?

— Ce rost ar fi avut? Cine se apucă să falsifice o ciornă care țere apoi cîteva zeci de ani într-o parafină?

Într-adevăr, ce rost ar avea?

— Deci pe totați dumneavoastră îl cheama Toader Țănescu.

— Da. Profesorul de muzică Toader Țănescu.

Rămînem cu toți tăcuți. Căldura parcă mi-ar fi lichefaiat creierul; nici un gînd mei că lumea nu-și face apariția triumfală. Caut cu privire un ajutor la Hara; aceasta însă răsfoiește distrat manualul lui de engleză fără profesor.

O mîscă albastruie execută un zbor demonstrativ prin biroul nostru și apoi dispare pe geam cu motoarele ambalate la maximum.

— Mama dumneavoastră a avut știre de scrisoarea asta?

— Nu cred. Mai ales că pleraturile dovedesc că este mai cîrînd o ciornă a unei scrisori pe care doare să o lase mama. De altfel, ea nu mi-a vorbit niciodată de existența ei. Mai mult ca sigur că tata n-a mai apucat să o treacă pe curat și s-a rătăcit în parafină asta unde a zăcut vreme de patruzeci și cinci de ani.

Ion Țănescu arată de-a dreptul atotvî. Obratul lui e și mai palid ca la început.

— Un pehar cu apă!

Cel care a vorbit este chiar Hara în carne și oase. Între noi lăsa vorba, mai mult carne și aceea destul de fîscă.

— Nu, mulțumesc. V-am răpit destul timp. Trebuie să plec.

Și încearcă să se ridice de pe scaun, stringînd servietă la piept. Într-o clipă Hara e lîngă el.

— Cum o să plecești? Și-atunci cum rămîne cu asasinul? Trebuie să pornim în căutarea lui. Ne-o țizi-o!

— Vă mulțumesc, dar e zadarnic. Am auzit de dumneavoastră și mi-am zis că s-ar putea să mă ajuteți. Dar abia acum îmi dau seama ce cîrîgios sînt. Cum să te mai poată face lumină într-un caz de acum aproape o jumătate de veac!

Hara e însă cuprins de un entuziasm așa cum nu l-am văzut de prea multe ori de cînd îl cunosc.

— Be cum să nu, be cum să nu! My dear, știu nu-

meroase cazuri care s-au rezolvat și după o sută de ani! Cazuri centenare! Ce zic o sută, două sute! Trei sute! Numai bunăvoință să existe. Și minte cîi mai multă. Dacă mi-aiși permite, v-aș spune că de data asta e vorba chiar de un caz destul de simplu. O bagatelă. A small case! Ii dăm de capăt imediat.

Inginerul se uită la el gînditor și clatină din cap cu scepticism.

— Nu-mi vine să cred... Înșă dacă ai vrea să vă ocupați de el... N-am nimic împotriva. Eu am venit mai mult ca să-mi descarc sufletul. Nu-ncerc deloc să vă conving că se mai poate face ceva. Mă rog, cum socotiți?... Ce ziceți, Andrei Mladin, vreți să vă răpiți din timpul dumneavoastră pentru po-vestea asta?

Hara se protăpește, potrivit obiceiului lui, în mijlocul încăperii. E profund mirat.

— Cum să nu vreau! Adică de ce să nu vreau? Nu sîntem noi la dispoziția oamenilor? Să-l văd că dă înapoi și-apoi o să aibă de-a face cu mine. Li retez vorbele cît se poate de rece.

— Datele sînt foarte puține. Au mai trecut și foarte mulți ani de atunci. Nu văd ce mai putem afla. Dar pe Hara nimic nu-l poate urni din părțile lui.

— Cum ce să aflăm? Adevărul! Cere iese la suprafață totdeauna ca uleiul deasupra apei.

Comparația care i-a venit pe limbă îi miră și pe el, așa că o întărește.

— Chiar așa! Old man! N-ai pic de inimă. Cîți n-ar vrea să dea peste un caz ca acesta! Iar tu îi refuzi! Rușinat!

— Te rog să te potolești. Vezi dacă nu mai ai de sortat niște clișee. Îți iese foarte bine treaba asta. Și nu uita de ce ți-a comandat redactorul nostru șef pînă diseară. Așa că my dear Hara, take it easy!

S-a dezumflat ca un balon de rugby șutat într-un cui bătut invers în buturi. Se așază îmbufnat pe scaun și-l face într-adins să scrie mai mult decît de obicei.

Ion Tacescu întinde pentru a doua oară mîna după scrisoare. Nu pare deloc supărat. Eu însă nu l-o înapoiiez.

— Vă rog să mi-o lăsați. Vă promit că n-am s-o pierd. Dar nu mai aveți nimic din acea perioadă care să ajute la un început de anchetă! Orice illeac poate să capete la un moment dat o semnificație deosebită.

Îmi întinde cîteva ziare din anul 1942.

— Asta-i tot ce am.

— Cam puțin, dar asta e... Unde vă pot găsi? Aveți telefon acasă?

Dă din umeri o neputință.

— Timp de cîteva zile nu pot fi găsit nicăieri. Mă mut într-un apartament nou și nu am încă tele-
fon.

— Dați-mi măcar adresa.

Are o scurtă zovăire.

— Dacă trebuie... Voi locui pe Titulescu la numărul 20, scara 2, etajul cinci, apartamentul 205. Dar nu-i nevoie să vă deplasați pînă la mine. Ați pierde prea mult timp. E mai bine să vă dau eu din cînd în cînd cîte un telefon.

Îmi zic în sinea mea că ore drepte și-i întind o carte de vizită. O vîră cu grijă într-un portofel ma-
ro.

— V-aș ruga să nu pierdeți nimic din ce v-am dat.

În sfîrșit, Ion Tacescu se ridică de data aceasta definitiv din fotoliul unde a stat. În ochi îi lucește o lumină de speranță.

— Nu-mi pun mari nădejdi în ce-o să faceți, dar totuși poate aflați ceva. Ceva care n-ar mai avea de fapt acum nici o importanță. Dar care m-ar lămuri pe mine însumi în legătură cu tatăl meu. Cu abia ștutul meu tată. Cunoașteți multă lume, aveți posibilitatea de a vă mișca prin mai multe medii decît mine. Poate că dați de un fir.

Îl conduc pînă la ușă pe care o închid cu grijă în urma lui. Apoi m-apropii de fereastră și mă uit la valurile de iarbă pe care același om în salopetă le stringe căpile.

Glasul lui Hara mă smulge din reverie.

— Mara bătă pe tine!

Îi răspund fără să mă întorc.

— De ce!

— Mai și întrebi? Ți-a căzut pleșca aste în brațe și te mai și fendosești? E un caz fulminant! Iar ai dat lovitură!

— Nu văd nimic fulminant. În plus, știți ce zi e mili-
ne!

M-am întors cu fața la el. Hara a terminat de sortat clișeele și face curățenie pe masă.

— Ce zi? Vineri.

— Nu, Istețula. Mîine e prima mea zi de concediu. Iar în concediu ăsta trebuie să termin de tradus un volum de povestiri poliliste. Așa că n-am de gînd să-mi pierd vremea umblînd după cai verzi pe pereți. Dar cea mai mare lețicie e alta.

— Care? Întrebă cu naivitate Hara.

Mi-a servit impecabil mîineea la fileu, așa că trag cu sete și punctez imparabil.

— Timp de trei săptămîni n-am să te mai văd, pu-
tule. Poate fi pentru mine o fericire mai mare!

De-abia îmi termin de roștit vorbele și-am și lîșnit din birou, lăsînd în urma mea un Hara spumegînd de minie.

2

Prima zi de concediu. De dimineață am fost la pisci-
na hotelului București. Două ore am înotat mai mult pe sub apă, ca să nu le văd pe Splendidete cum se răsfață înășurate în aerul fierbinte.

Lucrurile trebuie să fie teribil de simple cînd p-
cioarele îți promesc din canin, iar părul bogat și mă-
făos îți ajunge pînă la briu. Îți pui pe nas o pereche de ochelari de soare a căror suprafață este mai mare decît a costumului de baie pe care îl porți, ceri cu un glas molatec barmenului un pahar cu oranjadă și cu gheață și te îndrepti egale spre terasă, cu un mers cît mai unditor, model felina 1987, fără să bagi de seamă pe cei ce sînt în pragul infarctului holbindu-se la tine. Acolo te așezi pe un sezlong, deschizi o revistă ilustrată și te adîncești în lectura explicațiilor de la fotografii, spunîndu-ți dezamăgita că textele sînt totuși prea lungi pentru o zi în care mercurul fierbe în termometre. Mai sorbi din cînd în cînd din oranjadă, îți mai întinzi picioarele cu grijă de a nu le trece de cealaltă parte a bazinei și mai arunci cîte o privire prin jur. Trebuie să vină.

Nu se poate să nu vină marea, unica dragoste, care să-ți alunge plictiseala provocată de lene și inechități. Și așa trec orele, astrul zilei își mulă poziția pe cer, tu îți muți scazul în funcție de el, și apoi intri într-un firiu și Superbul, cu pielea orămie și tot cu ochelari de soare pe nas, sigur pe el, îmbrăcat într-o platoșă de mușchi și care-și așază cu nonșalanță ceaștaful chiar lângă tine, și-ți cere voie fără slăla să se uite puțin prin revista ilustrată, apoi îndu-și-o peste câteva clipe, și confirmându-ți astfel că da, e prea mult text, se scrie prea mult pe lume. Apoi, după ce-ți oferă o oranjadă și vă bălați puțin prin apa albastră și împede a bezinului, te invită la un restaurant și cînd, spre seară, după o cină bogată, stropită la sfîrșit cu șampanie, ești în brațele lui, știu sigur că a doua zi n-ai să-l mai vezi decît întîmplător și atunci, în cel mai bun caz, te va saluta ce pe o cunoștință vagă.

Dar ce-am eu cu Perfectione? N-au decît să-și ducă viața care nu le ostenește prea mult trupurile aerodinamice și scoarța cerebrală mai puțin frămîntată decît cea terestră.

După amiază am tras un baschet pe stadionul Tineretului, în compania unor old boys, cum ar zice cu îndreptățire Hara. Iar acum, audiența muzicală împreună cu Mecena în apartamentul nostru de două camere. Ascultăm Frumosul rosmarin al lui Kreissler, pe care îl punem de mai multe ori, deoarece nu l-am mai auzit de mult iar interpretarea e ireproșabilă. Mecena se plimbă prin bibliotecă fără să-mi acorde nici o atenție. De fapt, procedează foarte bine fiindcă nici eu nu pot să mă ocup de el. În mașina de scris se află o povestire pentru volumul de treburile pe care demult trebuia să-l prădau. Cartea e palpitantă, dar alături de ea se mai găsește și câteva zădărnici pe care mi le-a dat inginerul Tăcescu și care îmi fac cu ochiul să le deschiid. Pînă acum m-am ținut tare, însă îmi e din ce în ce mai greu să rezist ispitei.

În cele din urmă le iau nemulțumit de mine însumi și mă așez în fotoliu.

Oricît ar fi de căpușuți cu cărți pereții bibliotecii mele, tot nu mă apără de valurile de căldură care potopesc orașul. Zădărnice e deschisă ușa de la balcon, ca de altfel și toate ferestrele: nu se simte nici o adiere. De jos se aud cum își joie mașinile pe asfaltul stropit de o cisternă cu apă. Zgomotul tramvazelor se aude sacadat cînd roțile ajung la încheietura liniilor. E o oarecare seară caldă de vară bucureșteană, după ce a fost o oarecare zi toridă de vară bucureșteană.

Primul ziar pe care îl parcurs e Dimineața din 6 iunie 1942. De fapt, e numai o pagină de ziar în care sînt anunțate diverse evenimente care intră în raza de interes a politiei. Doi belivi s-au bătut la Carul cu bere și-au spart pahare a căror plăst le ve ușura substanțial punga, la Magazinul Central s-a comis un jaf de proporții — autorii sînt necunoscuți, dar, nu încapă îndoială, vor fi prinși — iar într-un ungher descopăr fotografia profesorului de muzică Toader Tăcescu, care s-a sinucis în ziua de cinci iunie. Din fotografia profesorul îmi apare cu trăsăturile feței trase și îngîndurată. Comentariul bate apa în piulă. Nu înțelegi decît că ziaristul care l-a înecrop în luga a vrut cu orice preț să atragă atenția cititorilor asupra să folosind o sumedenie de figuri de stil bombastice, de un caraghiosic fără margini.

Altă tăietură din ziar e din Speranța. Aceleași puține date și aceeași imprecizie e relatări. Sînt redacte succint discutiile avute cu vecinii, cu soția celui ce și-a luat zilele. Toți își exprimă consternarea față de un asemenea act care nu poate fi explicat prin nimic.

De moartea misterioasă a profesorului se mai ocupă și Adevărul și Opinia. Dar nici ele n-aduc nici o informație în plus. Mai scotocesc prin plicul albastru. Din el nu mai cade nici o tăietură de ziar. Ar fi ridicol să-mi stinc concediul care și-așa e pierdut din moment ce rămîn în București să termin cartea.

Oftez, închid pik-up-ul al cărui platou se învîrte în gol și mășez din nou la masa mea de lucru. Pentru o clipă Mecena se oprește din plimbare, ca să arde-îndu-și dinții care n-au nevoie de nici o plombă, apoi se urcă dintr-un salt măiestru pe canapea, se întinde cît e de lung și adoarme. Pentru el totul e împiedec: știe ce are de făcut. Viața lui e simplă, ca și a Superbelor.

3

O bună parte din strada Meduzei unde stătea profesorul Toader Tăcescu nu mai există. Locul căsuteilor înecate în verdeala vară și îngropate în troiene iarnă e fost locul de blocuri. Îmi parchez mașina la umbra unui pom prăfuit și o pornesc năuc de căldură pe strada care nu mai are acum decît douăzeci de numere. O iau din casă în casă metodic: mai înfiți numerele cu sol, după care cele fără sol. De la lumină? De la gaze? Nu. Dați-mi voie să vă explic... De la apă? Nici de-acolo. De la telefoane? În sfîrșit, v-ați gîndit să reparați linia... Nu. Aha, de la sistematizare. Nu. De la ziarul Perspectivă. Caut pe cineva care l-a cunoscut pe profesorul de muzică Toader Tăcescu. Profesor de muzică pe strada Meduzei? N-am auzit. Dar cînd a stat dumnealui pe-aici? Pînă în 1940. O, să îi sîntos dumneata, noi ne-am mutat mai de curînd aici. Încearcă la vecini. Hei, Salto, ai auzit de unul Tăcescu? De unde păcatele mele t-ai? Nu-mi văd capul de-ale mele, ce să mai știu și de alții. Taci, proaste, e vorba de un om învîrșat, de un profesor de muzică. Poate fi și de dans, tot aia mi-e. Pui, pui, pui, dar-ar boala-n voi, haideti odată în curte, blestematiilor ce mi-ați mîncat sufletul. Cunoaște eu de-ăția care umblă pe la casele oamenilor ca să vadă unde pot da cu jula.

Mai am doar cîteva case și n-am altat nimic. E foarte pitoresc pe-aici, nimic de zis: locuințe mici, fiecare în altă culoare, cu garduri metalice în lață peste care sînt înșirate cîteva rînduri de simă ghimpată, ca niște portative cu note zburite, și în fiecare curte, o porțiune de ciment înșpre poartă și ușa de la intrare pe care gospodinele aruncă gălele de apă sau le stropesc cu furtunul ca să mai răcorească aflostera. Mai e și cîte un petic de grădină, cu flori frumoase smîlțuite și cu pomi răzleți, iar de-a lungul întregii curți e aruncată o simă aeriană de care e legat cîte un cîine cu limba scoasă de un coț de căldură. E-ntr-adevăr pitoresc și chiar idilic, zgomotul orașului ajungînd pînă aici ca o canonadă îndepărtată, dar am obosit să discut cu femeii și bărbații de diverse vîrste, care mai înfiți se urtă la mine chioră de parcă aș vrea să le bag în valiza mea diplomat motenul, iar apoi îmi dau tot folul de sfaturi din care

nu se înțelege mai nimic și care nu-mi sînt de nici un folos. Unde mai pui că din cînd în cînd cîte o potaie se ia după mine ca să încerce înfrînca stălei din care sînt confecționați pantaloni mei de vară mai ușori decît o frunză de arțar uscată și cu o gîungă impecabilă care putea servi drept model pentru aceluși unchi bunic.

E ora cînd acasă nu se alină decît cei care au serviciul după amiază, sau cei ieșiți la pensie, sau quadridinele spiritano care aruncă o privire ageră la data de ciorbă de pe aragaz ca să nu dea în foc, ies ca o vijelie din curte după cîte un gințac care-a scăpat prin gard ca o haimană și își mai găvesc și răgazul să dea cîte o palmă vreunui strenger cu genunchii juși care-și necăjește înțelele mai mic. Totul se petrece aici în vîzul lumii, nimeni nu poate ascunde nimic de nici un ochi indiscret. Iar cînd vin de la serviciu bărbatu, li se servesc rînd pe rînd, liagă farfuriile cu mîncare aburindă, și toate evenimentele zilei, într-o cronică mai mult sau mai puțin savuroasă, în funcție de talentul povestitorului.

La numărul 16, fără să-i pese de soarele amiezii, dormitează pe leviță un moșneag al cărui cap este acoperit de o pălărie imensă înpletită din pai de orez. M-aptlec pe vine ca să intru și eu sub acoperiș și o iau din nou cu întrebările.

— Bună ziua!
— Ziua bună!
— Cald, nu-i oșet
— Cald.

— Dar matale nu ti-e trică de viața asta?
— Cum să-mi fie trică? Se surmetește moșul. Așa e doar să fie în iulie. Dar oamenii sînt aucti. Iară se plîng de frig, vara de prea mult cald. Tot pe dos ăi.

Nimic o clipă reflectez la observația moșului și-i dau dreptate.

— Matale stai demult în cartieru ăstoa?

— De cînd m-am născut. Căsuța este ars în curind sulă. Am mai meșterit-o eu, dar lîne. Pentru că e bună.

— Stai singur aici?

— Singur. Pectorii și nepotu s-au născut

— Și nu ti-e urît?

— De ce să-mi fie urît? Numai prostului îi e urât de unul singur. Și eu stau singur și cele auzite m se per extrem de măgulitoare. Dar îmi aduc aminte deodată de Mecene. Eu nu sînt singurul îmi ating din minte imaginea lui imblănită, îmi ureg vocea și mă adresez moșului ca la ultima mea speranță.

— Prin 1942 ai fost tot aici?

Pentru prima oară se burzuluiește, că din cînd în mîla estel pozilia pălăriei, lăsînd ca soarele să-m bată nemilos în creștet.

— N-am spus că n-am plecat niciodată de aici? Ca să mă lase din nou la umbră și răspund cît se poate de împăciuit.

— Așa o, am uitat...

— Ținemi din ziua de azi eu ținere de minte ăcută.

— Adevărat.

— Oara de ceț se întreabă el cu năvîtare.

— Au probleme multe. În schimb, matale frecuează el o memorie extraordinară, încerc eu să-l înguşc.

— Da. N-am de ce mă plînge. La 80 de ani ai me în minte nu numai ce mi s-a împlînat în copilărie dar și ce s-a petrecut ieri. Unu de-aide mine uită de la mîină pînă la gură.

Cu inima strînsă pun întrebarea care-mi stă pe buze că o arsură.

— Da profesorul de muzică Toader făcuseu afi auzi?

N-am de așteptat răspunsul nici o secundă.

— Cum să nu! Eram otecum prieteni. El e-a mai mic. Stătea la numărul 30. Pe locul blocului ăa îmi arată cu mîna cam pe unde venea casa profesorului. Apoi oțiează.

— S-a prăpădit, săracul! S-a omorît! Mare păcat a făcut. Să lăși o neceastă cu copil mic și să-l pui pe totu la simplă e curată nebulie. Nu înțeleg nica pînă astăzi cum de-a putut face una ca asta. Un om atî de liniștit și serios ca el...

— L-ai cunoscut bine?

— N-azi! Cam fost oarecum prieteni! N-ai înțere de minte și poze bună. Venea din cînd în cînd la mine și jucam cîte o partidă de șah. Așa oțieată și de-ăla de obicei pierdea. Nu-i bene să te-arunci așa, fără să mai cumpărești, lărd să me chibzuiești...

— Cînd ai altal să s-o simțis v-a venit să cre-dești?

— Nici pomeneală! Ce motiv avea s-o focă? Acasă se-înțelegea cu nevasta, la școală, din cîte știu era bine văzut de toată lumea, nu deranja pe nimeni. N-avea prea mulți bani, dar mei cădea și cre de vioră, se-înțelegeau ei ca să trăiască totuși ca lumea.

Din nou sînt în pauză de întrebări. Moșul n-are cher de vorbă și răspunde numai decă-l agîndări cu te-va.

— S-ar fi putut să-l fi omorît cineva?

— Cum să-l omoră decă l-au găsit cu puștoa în mîină?

— Dar dacă totul e fost o înscenare?

Pălăria moșului are din nou o mișcare care mi-a lăsat o umbră.

— Adică să-l fi omorât careva și să fi arătat lucrurile ca să pară o sinucidere?

— Cam așa ceva.

Bătrînul cumpănește îndelung înainte de a-mi răspunde.

— De... asta eu n-am de unde să știu. A fost doar o anchetă... Cîteva zile au venit poliștii și procurorii prin casa lui Toader. Au întors totul cu susun jos. Și pînă la urmă au zis că-i sinucidere. Cel puțin așa am aflat noi. Au scris și zărele. În glasul lui se simte absoarea.

— Dar de unde o fi avut pistolul?

Pălăria îmi ține din nou o umbră bogată.

— În vremea ei și-un copil își putea face rost de-un pistol. Nu eici o problemă.

— Dar unde-i?

— Probleme e acolo unde Toader n-avea de ce să se omoare.

— Chiar n-avea nici un motiv?

Bătrînul e categoric.

— Nici unul.

Eu sînt totuși mai puțin sigur ca el.

— Parcă poți să știi ce zice în sufletul omului... Zici că e cel mai fericit de pe lume și a doua zi adevărat că s-a aruncat de la etajul o sută.

— Ai dreptate, dar pe Toader îl cunoșteam prea bine ca să nu știu ce gîndește. Oare într-o clipă de nebușie putea să facă una ca asta. Or, Toader nu era deloc nebun. Era ei cam visător, cam avîntat, cum ziceam, dar nu sîrui de pe fix.

— Cum arăta?

— Nu prea înalt, cu părul negru, negru de tot și cu o față palidă și slabă. Părul îl purta dat pe spate, cum era moda pe- atunci. Era întotdeauna îngrijit imbrăcat, cu bătă albă la buzunarul hainei și cu pantaloni totdeauna lustruiți, de-și puteai face misteala cînd te uitați la ei. Vorbea întotdeauna astrem de politicos, nu înjură niciodată, chiar dacă avea vreun necaz. Uneori mă și supăram pe el; zi, Toader, una ce să-ți mai răcoresți sufletul, dar nu era chip să-l scoți din ale lui.

— Înseamnă că avea supărări?

— Ca orice om. Dar nu era nimic important.

De unde-o fi avînd siguranța asta care pe mine mă înnebunește?

— Cînd l-ai văzut pentru ultima oară?

— Pe data de 4 iunie 1942.

De data asta sar eu cît sînt de lung de sub pălăria moșului, gata să r-o trîntesc de trotuar.

— Nu se poate!

Se uită la mine ferindu-și cu palma ochii de soare. E profund ulmit.

— Ce nu se poate?

— Nu se poate să linești așt de bine minte ziua!

Își pune mîinile în solduri și începe să ridă de se zgîlție lași pe care stă.

— Și de ce de mă rog să nu se poată?

Aproape mi-am lăsat din fire. Probabil că moșul își bate joc de mine.

Se mai potolește din hohotit.

— Cum să nu se poată ține minte dacă în ziua de 4 iunie o ziua mea de naștere? L-am înfîlțit pe stradă și l-am polțit să bem și să gustăm ceva. Nu se prea înghesuia el cu paharul, dar îi plăcea să stăm de

vorbă. Mi-a zis: mai firziu, Vasile, mai firziu. Acum am oră cu flăcăul ăsta. Uită-te la el; o să ajungă un mare violonist.

Acum totul mi-ai împede că apa unui riu la izvoarele lui din munte.

— Da, așa înțeleg. Deci, cînd l-ai înfîlțit, nu era singur?

— Nu. Era un băieț care purta o vioară într-o cutie legată de o cureauă pe umăr.

— A venit la petrecere?

— Nu era nici o petrecere. Ne adunam doar cîțiva cunoscuți ce să mai punem țară la case. Dar Toader n-a venit și apoi s-a împlinat nenorocirea.

Trec prin sinapsele mele cele alinate și îl întreb într-o doară, fără a-mi lega nici o speranță de întrebarea mea.

— Cum îl chema pe elevul cu care avea oră? Poate vă mai aduceți aminte...

Se scoală de pe lavită și-și scoate pătăria în semn de respect. Mișcarea lui e alină de bruscă încăl mîi dezechilibrează și aterizează în praț. I-a sfîșcat momentul solemn pentru care se pregătise, se pare. El este însă netulburat. Așteaptă să mă ridic și să mă scutur de coab, mă ajută și el să scapăt o înfîșurare adecvată împrejurărilor — trebuie să-mi mușc buzele ca să nu izbucnesc în rîs cînd îl văd alit de pătuns de importanța clipei, stînd drept și aruncînd o umbră uriașă pe lațada casei lui cu pălărie.

— Toader a avut dreptate. Sătețandru ăla a ajuns un mare muzicant. Chiar și azi am auzit la radio ceva interpretat de el: Frumosul român din de nu știu cine, facă mi-am dat în petic; i-am uitat numele.

— Violonistului?

— Nu. Compozitorului. Un neam!, parcă.

— Dar pe interpres cum îl cheamă?

— Marin Măra.

Pămîntul începe probabil să se-nvîrtească mai repede în jurul axei sale de vreme ce pe mine mă cuprinde brusc ameleala.

— Ești sigur?

— Mai mult că sigur. Așa mi-a spus Toader. Vasile, de Marin Măra el să mă auzi. O să-ajungă un mare violonist și-o să ne mindrim lîndcă a trecut pe strada noastră.

— E uluitor ce mi-ai spus!

— De ce? Adică un profesor de muzică din cartierul nostru n-ar fi putut să vadă talentul unui copil și să creadă în el?

N-are rost să-l supăr. Îl ajut să-și pună la loc pălăria și-mi iau rămas bun după ce mă schimbăm două vorbe.

— Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Mi-ai lăsat de mare folos.

— Nu văd care-i folosul, dar dacă zici înnoțale, așa să fie...

Pînă la meșină am timp să mă șterg cu bătă de transpirație. Întra timp umbră s-a mișcat și în Dacia mea e mai ceva ca într-o seară. Volanul e încă și imi frige mîinile. Las toate geamurile jos, seninelizez și o pornesc la drum. La un drum scurt, fiindcă dintr-o curte țîșnește un Olcit alb care-mi ține calea. Umbiu la cutia cu cele mai rapide reflete ale mele, reușesc să evit ciocnirea și opresc.

Din Olcit se dă jos un bărbat îmbrăcat în mări și cu pantalonii sufletești. De cum atinge cu picioarele goale estafetă începe să jopăie și se îndreaptă spre

mine înjurându-mă și amenințându-mă cu pumnul. Îi las să se apropie și-i spun că se poate de calm cu puțință:

— Ascultă, stimabile, cheltuiiești prea multe cuvinte foaie de cîi de puține idei spui. În plus, eu am mers în marșarier mai mult decît ai mers dîmneața înainte. Așa că urcă-te în cuțuța dîmneața, zi mersi că n-ai ajuns hîrb și vezi-ți de drum cu maximum de prudență. Mai încolo am zărit poligonul unei școli de șoferi amatori. N-ai strica să tragi o rață pe-acolo. Sînt niște instructori care și pe un cavaler medieval l-ar învăța regulile de circulație. Și nu uita să oprești ștergătoarele: nu se-anunță nici un strop de ploaie.

N-astept răspuns nici măcar într-un plic limbrat și o pornesc din nou accelerînd grabnic, ca să mai răcoresc aerul încins din mașină.

4

Din nou oasă.

Dacă ai vrea să-l măor pe Mecena, acum ar fi momentul: de căldură s-a întins cîi e de lung în spatele canapelei, unde a găsit puțină răcoare.

Tărcatul meu are ceva pe conștiință din moment ce se cam ferește din calea mea și, atunci cînd toluși ne-ntîlim prin casă, lîne ochii plecați. O mică inspecție prin apartament mă asigură că nici o vară, nici un bibelou nu zace în țărîmă. Nici din cămară nu lipsește mimik și, chiar dacă ar fi prădăuit că-va, știe doar că n-am inimă să-l cert. Atunci ce-o fi cu el? Vreo vinovăție veche să-și fi scos la iveală colții și să-i fi declanșat abia acum muștrările de cugeli?

Am chef să stau la faclate cu cineva. N-am însă nici o poftă să port discuții cum am avut toată ziua umblind după ancheta lui pește prăjit. Nu. Aș vrea să discut cu cineva adevărat interesat de cele ce spun și de la care, la rîndul meu, să aflu lucruri cu adevărat importante pentru mine. De dimineață pînă seară omenirea vorbește în neștiire, dar dacă cineva ar încerca să adune cap la cap cîteva idei din toată sporovăiala asta s-ar îngrozi cînd ar vedea că îi ajung două zile.

Întru în baie și zac în prostie sub jetul de apă rece al dușului, doar-doar voi începe să mă cred într-o vizită de curiozitate la eschimoși. Ți-ai găsit? De-abia ajung în bibliotecă, numai într-un tricou și în niște chilozi de sport violent colorați și în cîteva clipe îmi aduc aminte de luna în care partea de lume unde ne aflăm se prjoalește pe toate fețele într-un cuplor uriaș. Dați mai încet focul, copii, c-ălfel dau în primire înainte de termen!

Nu-mi găsesc deloc locul. Privirea îmi cade pe cartea de telefon. O înșlec ca pe un colac de salvare. Există o posibilitate de a lua legătura cu universul. Caut cu febrilitate numărul lui Marin Mara, rugîndu-mă în gînd să nu fie dat la secret. Îi notez pe un plic scrisu năi un nume, astfel încît, atunci cînd îl voi găsi în calea mea peste mai multe zile, o să-mi lărîm degeaba tîrîcăuța încercînd să aflu al cui e. Arunc o privire și la coasă; e o oră potrivită pentru a suna pe cineva? Pe cineva cu C mare. Formez cu grijă numărul, ca nu cumva să greșesc și aud la celălalt

capăt al firului un șirît melodios. Tocmai vreau să pun receptorul în furcă, dar în urechi îmi răsună deodată un glas plăcut de femeie.

— Cu maestrul Marin Mara, vă rog.

— Nu este acasă.

— Îl pot suna mai tîrziu?

— Nu. E plecat în provincie. Vine peste două zile în București.

— Vă mulțumesc frumos.

Mi-ar fi plăcut să discut acum cu marele violonist; n-a lînut. N-am ce face, trebuie să mai aștept pînă la înfînirea cu el.

Să sun atunci la Mai mult ca perfectă? E o căldură care îți licheiază parcă și oasele. N-are nici un rost să mai ies din casă. Mai bine îmi prepar o salată de roșii din frigider, lîngă care descopăr cu incintăre și o bucată de brînză. Îmi iau o cină frugală dar săftoasă în prezența unui Mecena istovit și necăjit de propria lui fînță.

După care îl sun pe Mara. Nici la el nu răspunde nimeni.

Nu, hotărît lucru, azi nu se poate lua legătura cu universul! Andrei Mladin are canon de mufenie fără nici o tragere de inimă, numai dintr-un sentiment al datoriei, mă așez la masa de lucru ca să mai cizelez o nouă traducere. Nici un gînd la ancheta despre Teodor Tacescu. A așteptat patruzeci și cinci de ani. Poate încă să mai aștepte.

5

În cancelaria Liceului nr. 4 este răcoare. Miroase puternic a flori de tei, pe care le bănuî a fi în pungile de plastic înirate pe o masă dintr-un colț al încăperii. E în mod clar rodul muncii elevilor care n-au lăsat să se prăpădească de pomana florile înmiresmate. Mai mulți saci cu maculatură, strînsă tot de ei, se zăresc într-un colț al încăperii.

Eu stau la masa mare din centru în jurul căreia se află mai mult de zece scaune. Chiar în fața mea se găsește directorul Ștefan Mardare care mă ascultă cu atenție. E un om cam la cincizeci de ani, cu păr bogat și nu prea încărunțit care-i cade veșnic pe frunte în șuvițe rebele. Dacă-și îmbrăcă în costumul lui albastru și aș mai purta și cravată la gît aș da ortul popii în cîteva clipe. Ștefan Mardare se simte că se poate de în largul lui în costumăria asta.

— Deci, de fapt ce dorîți de la mine, Andrei Mă-

dă? Pînă acum n-au fost rostite decît cuvinte de politețe: ce mai faceți în vacență? ce articole mai scrieți? cum învață copii din școală? pe cînd o dezbatere de învățămînt în *Perspectivel* și alte benelități protocolare.

Are o voce plăcută, de bas, care însă poate că provoacă frisoane celor care nu vin cu numărul matricol prins reglementar sau uită să-și ia la școală șapca.

Îmi alung din minte amintirile de liceu și trec în sfîrșit la subiect.

— V-aș ruga să-mi spuneți numele profesorilor care s-au aflat în această școală în anul 1942 și care mai sînt încă în viață.

Se uită la mine cu atenție sporită.

— La ce vă trebuie?

— Fec o anchetă în legătură cu un profesor de mu-

60
 70
 80
 90
 100
 110
 120
 130
 140
 150
 160
 170
 180
 190
 200
 210
 220
 230
 240
 250
 260
 270
 280
 290
 300
 310
 320
 330
 340
 350
 360
 370
 380
 390
 400
 410
 420
 430
 440
 450
 460
 470
 480
 490
 500
 510
 520
 530
 540
 550
 560
 570
 580
 590
 600
 610
 620
 630
 640
 650
 660
 670
 680
 690
 700
 710
 720
 730
 740
 750
 760
 770
 780
 790
 800
 810
 820
 830
 840
 850
 860
 870
 880
 890
 900
 910
 920
 930
 940
 950
 960
 970
 980
 990
 1000

2
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 10

E din ce în ce mai umit
— Dar de ce vă interesează atât de mult?
— Am să vă spun la timpul potrivit de ce mă in-
teresează atât de mult.
— Dar nu aveți ultima oră pe care o aveți a-
cât mai în deplinătate?

profesor pe care l-am avut

— Totuși, nu se poate ca un medic să aibă o
 ecuație. Nu se poate ca un medic să aibă o ecuație în con-
 știință și să nu o aibă în conștiință. Nu se poate ca un medic să aibă o ecuație în conștiință și să nu o aibă în conștiință.

A adunare la zina e una no prezent
la mos convocata
 Pentru a tre pe cor linga l casare la care
exista o miscare care e gata sa se scrie cu o u
o pantofu mai

— Cum?

— De fumezul roșmarină și de hărisigă! E o mare celebră! De mare succes este!

— Nu de asta am fost atât de mirat! Vă rog să con-

(31)

— Nu vreau să mă laud, dar i-am făcut o mare bucurie profesorului. L-am întâmpinat în poartă la no. Dar totmai când am început să- cerșesc în Dăria ne pentru a vedea ce îmbunătățiri s-au făcut în orașul meu a avut o năvală de apă. S-a dus să deschi de la unu a. Acesta fiind că a venit în camera în care ne

"Evidentemente, a igual de moares lui Tudor Iacovu
 nu-lu cunosc."

um professor de eg de al m. Tonder facessu. Der
nu mai lin minte cum fi che a deys sa presen-
tat
(um arat)

[illegible]

— Ce s-a mai întâmplat?

— Tăcescu s-a scuzat și a trecut cu muștrul în altă cameră. Eu am luat o partitură și am început să o studiez de unul singur. De câte ori înforțeam locașul făceam o pauză auzeam cum în camera alăturată se joacă o scuhie pe un tor ridicat ca un organ cu

[1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 8

Handwritten: **Opusculum de febris**

[illegible]

1. Die erste Gruppe ist die der
 2. Die zweite Gruppe ist die der
 3. Die dritte Gruppe ist die der
 4. Die vierte Gruppe ist die der
 5. Die fünfte Gruppe ist die der
 6. Die sechste Gruppe ist die der
 7. Die siebte Gruppe ist die der
 8. Die achte Gruppe ist die der
 9. Die neunte Gruppe ist die der
 10. Die zehnte Gruppe ist die der

[illegible][illegible]

Pe marea de apă a vălului, se vede o mână care ține
un cârmăș, care este în mijlocul apei, și care
se mișcă în sus și în jos, în funcție de marea de apă.

...dă voie dau seama că mă dău în lăzile astea.
Un oră laese Parchet n'are pe lângă el
un acord un moment de chibzuță. Se face oare
și) deranjez la ora asta? Nu trebuie să-l deranjez.

Dar o fi oare ecasă?

Nu stau totuși mult pe gânduri și tot-mă tot-mă
de gânduri, și mă văd de îndată că și
în noaptea ar fi stăt în gânduri și și nu ar fi aștept

— Cum e viața voastră acum?

— Într-o viață cu nădejde sau cu o glumă bună
de viață.

Nu pare să vă auză să știți că ați rămas în viață
deși vă gândiți că ați rămas în viață în viață.

— Vă rog să mă iertați. Mă simțeam în viață
în viața mea, și încercam să vă spun că în viață
de viață.

— Cum e viața voastră acum?

— Mă simțeam în viață. Nu pot să vă spun
că ați rămas în viață în viață în viață.

— Cum e viața voastră acum?

— Vă ascult!

— Spuneți-mi, vă rog: în alia în care profesorul,
să zicem așa, până une-altă, s-a împușcat, a fost cineva
acasă cu el?

Răspunde ușurat, ca un participant bine pregătit de
la „Cine știe, câștigă”.

— Trebuie să vă fi spus asta de la început: Tata
a rămas singur acasă de dimineață până seara și
și cu mama am plecat din zori la o mănăstire care
ne-a lăsat să plecăm decît seara la cîntec din dimineață.

— Cum e viața voastră acum?

— Vă rog să mă iertați că vă spun că în viață
plăcea asta de viață în viață în viață în viață.

— Nu-i nimic. Cu altă ocazie.

— Altfel ceva pînă acum?

— Prea puțin, dar lucrurile încep să se mai limpe-
zească. Am să vă spun că în viață în viață în viață.

— Cum e viața voastră acum?

— Cum e viața voastră acum?

— Cum e viața voastră acum?

— Cum e viața voastră acum?

disparut alt de misterios!

A sta pe o cale singur, pe strada Ardealului
a născut oare pe o cale singur, pe strada Ardealului
cînd se întoarce în viața de toate zilele, și
nu te de-a și adu-și aminte de viața de toate zilele
pe care o ai acum. Dar acum nu știu cum să spun
într-o clipă din viața de toate zilele, de viața de
viața de toate zilele, de viața de toate zilele.

— Cum e viața voastră acum?

— Cum e viața voastră acum?

— Cum e viața voastră acum?

— Cum e viața voastră acum?

— Bun, Mai departe!

— După cum v-am spus, o călătorie la casa
rui nu mă mai cunoști? Eu sînt Lăptuș. Am să pe-
rchez strada. Pe Ardealului și nu mă chea-
mă Lăptuș.

— Și unde e casa ta?

— Casa ta e în viața de toate zilele, pe strada
de toate zilele, pe strada de toate zilele, pe strada
de toate zilele, pe strada de toate zilele.

— Și a dat vî plou. Eu însă nu l-am lăsat, mai ales
că în jurul nostru lumea se oprește și se uită la noi
a că ei nu au călătorit.

— Eu văd că tot timpul ai de gând. Nu vor-
biți de viața de toate zilele, de viața de toate zilele.
Ești în viața de toate zilele, de viața de toate zilele.
Am să vă spun că în viața de toate zilele, de viața
de toate zilele, de viața de toate zilele.

— Înțelegem-mă, omule, faci o confuzie. Nu sînt pro-
fesorul Vargaru.

— Păi, nu ești profesorul Vargaru? A
dăci că ești profesorul Vargaru.
Păi, ești profesorul Vargaru? A
dăci că ești profesorul Vargaru.

— Nu te ai prins?

— Nu.

— Hă! Dacă nu ești profesorul Vargaru, unde
ești tu o profesor?

A rămas o țigărie în mână, se apleacă la a se
 "menea" țigărită. A încreștat-o și s-a
 A țigărie
 A îngălbenit. Dumnezeu ai spus!
 — Ce ai spus?

— Ba nu. N-am spus decât "Vargă".

— Ce-ai mai urmat?

— Oamenii au rămas în tăcere. Un tânăr
 ne-a și apostrofă: "Oameni bătâni și se căntă pe
 ștedă! Ce exemplu ne dau nouă, celor ca
 mămă!" Lui Vargăru nu-i convenea că zbură

de pe lângă el, așa că se aplecă și el să-l
 răstălească.

N-am răbdare și îl întresup

— Și?

— Apoi, după ce l-am încreștat, m-am răstăle-

scut și m-am aplecat să-l răstălească.

— Cum ești tu, Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

încălzești mâinile cu Vargăru? Ai așteptat să-ți

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu
 — Mă aplec să mînc un deget

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

Mă aplec să mînc un deget, darămite să mă mai
 ridic de la locul meu

— Profesor de sport? Întrebă el cu glas pierdut. Hara se vîră din nou în vorbă.

— Da, de sport. Adică unul care îi pune pe copii să meargă pînă ameţesc pe birnă, să se hiţine la inele, pînă le vine biţul, să-şi zdrotească palmele la bara fixă, să-şi frîngă gîtul la parălele...

Obida din glasul lui Hara are precis o motivaţie ce nu poate fi descoperită decît în anul lui de şcoală.

Bătrînul Deladecima nu se amuză însă ca mine şi ca fiul său de izbuclirea marelui fotoreporter. Răspunde cu un glas mai mult jopit.

— De cînd mă ştiu am fost anticar, într-o vreme am fost chiar unul dintre buni anticari ai Bucureştiului. Boala însă m-a îndepărtat de pasiunea mea.

Bătrînul îşi moare puţin buzele în paharul pe care, nevăzută şi neauzită, soţia lui i l-a pus în faţă.

Atmosfera este acum aproape idilică. Mai arunc o privire în jurul meu şi rostesc în doi peri:

— E la modă acum un bufet Florena. Cum de nu v-aţi luat unul?

— Nu pot să-l sufăr. E oribil.

Ar fi cam timpul s-o ştergem. Hara însă îmi ocoleşte privirile şi se războieşte cu al doilea peher de bere. N-ăm încotro şi trebuia să mai fac conversaţie.

— Dar cum se face de nu sînteţi înconjuraţi de cărţi?

Bătrînul are o uşoară vinovăţie în glas.

— Am făcut alergie la ele. Nu le mai suport în număr mare. Dar cîteva sute de volume tot sînt în camera mea. Vreţi să le vedeţi?

Am uitat de orice anchetă.

— Mai încapă vorbă! ser eu entuziasmat.

— Du-te, fiule, îmi şopteşte Hara printre dinţi. Şi nu te grăbi să vii înapoi: coana mare mai are cîteva sticloante. Ar fi păcat să le bea necunoscătorii! Il umez pe bătrînul anticar într-o cameră cam de 20 de metri pătraţi, cu mobilă veche de data asta, cu drapeari grele, cum nu se mai fac azi, cu un covor care a costat odinioară o avere mai înainte de a fi roa de vreme. Lîngă un perete e o vitrină cu cărţi frumos legate în coperti de toate culorile. Fără să mai cer nici o încuviinţare, deschid uşa vitrinei şi încep să citesc titlurile scrise pe cotoare cu litere aurite. Sînt cîteva rarităţi care pot să lase gura apă oricărui bibliofil. Pe fiecare pagină de gardă a volumelor din bibliotecă un ex libris discret îl indică pe proprietar: Paul Deladecima. Printre cărţi — una pe care o cînt de multă vreme: Şantier a lui Mircea Eliade. Încep s-o răsfoiesc şi din cînd în cînd citesc cîte o frază sau două. Ajung însă la o pagină la care mă uit fix, cu un asemenea interes încăl bătrînului: se pare că mi s-o lăcut rău. Şi chiar aşa şi e.

— Ce-i cu dumneavoastră?

— Nimic. O uşoară ameţeală. De la căldură, probabil. Am mers mult prin soare zilele astea cu capul descoperit.

— Nu-i bine.

Cine spune că e bine? Dar nu insolaţia e de vină. Pe pagină respectivă stă scris cu o caligrafie frumoasă: „Lui Vargaru, cu amicitie, din partea lui Nae Teodorescu.”

Închid cartea şi încerc să mă prelac mai puţin tulburat decît sînt în realitate. O pun la locul ei, mai iau cîteva şi le cercetez chipurile cu atenţie, deşi literale mi joacă în faţa ochilor şi nu pricep nimic. După ce mai fac puţin circ, multumesc cît mai politicos cu

putinţă şi ne întoarcem amîndoi în camera unde Hara şi Marin Deladecima stau la suetă şi par să se fi împrietinit la toată. Acesta din urmă are ochii în lacrimi de atîta ris şi se bote pe soldul cuprins de un acces de veselie cum n-a mai cunoscut probabil demult. Marele fotoreporter e în plină formă. Dar e timpul să-l aduc cu picioarele pe pămînt.

— Gata! E timpul să mergem!

— Dar de-abia am venit, scînceşte el uitîndu-se în direcţia de unde au sosit pînă acum fiolele.

— Chiar, de ce nu mai staţi? Intervine şi Marin Deladecima care a luat şi el avînt.

— Nu, nu se poate, şi-asta v-am răpit destul timp...

— Nu face nimic, nu face nimic... Am mai schimbat şi noi o vorbă...

Nu mai Paul Deladecima nu participă la discuţia noastră. Stă leapăn în costumul lui negru şi îşi recapitulează poate viaţa, alţi de concentrat e şi de departe de noi. De aceea mă surprinde cînd mi se adresează pe un ton aproape duşmănos.

— O întrebare toluşi, dacă-mi permiteţi.

Sînt mai înţibit de dulceală ca un tort pregătît pentru o onomastică.

— Pe cine căutaţi de fapt? Ce căutaţi de fapt?

Încerc să fiu cît mai lapidar cu putinţă.

— Pe un profesor de sport, Ilie Vargaru, care a fost implicat în moartea unui coleg de-al său în anul 1942. Dar am greşit adresa. Vă rog să ne scuzaţi. Haide, Hara!

19

— De ce nu mi-ai spus imediat?

Cel care vorbeşte pe un asemenea ton vehement e, bineînţeles, Hara. Cel cărui a se adresează sînt, desigur, eu.

— Ce să-ţi spun?

— Că între cărţile individului se află una dedicată lui Vargaru.

— Şi ce dacă se află?

Faşa lui Hara exprimă cea mai mare uluială. Nici înţinirea cu Madona nu îar stîrni o mai mare uimire.

— Cum adică? Nu-i o dovadă că Paul Deladecima, uş, îmi scriu limba spunînd numele ăsta, şi cu Vargaru sînt une şi aceeaşi persoană?

— Da'de unde! Oricînd şi se poate spune că e o simplă coincidenţă. Prin minile bătrînului au trecut mi şi mi de cărţi. E perfect posibil să ajungă în case lui şi una aparţinînd cuiva pe care îl cheama Vargaru. Nici măcar nu ştim dacă e vorba de acel Vargaru pe care îl căutam noi.

— Fugi, dom'le, de-aici, cu gogoşile astea! Pentru mine totul e clar.

— Ce bine-ar fi să pot spune şi eu la fel...

Sîntem din nou la mine. Mecena a plecat într-o promenaţă din care se va întoarce iar cu blana jumită. Hara se plimbă ca un leu în cuşcă. Eu stau la birou, înfîns spre marea fotoreporter, şi îi urmăresc mişcarea dute vino care ar stîrni invidia unui piston de locomotivă de odinioară.

— Cînd mă gîndesc că am băut bere cu asasinul imi vine să-mi dau pumni în cap, zice el cătrînă. Dar animalul tău pe unde umblă?

— Măcar el din case asta să umble pe acoperişuri.

— Nu zic nu, era o bere bună. Dar cum s-o bei

Într-o stăruire companie?

E momentul tău, acum cu picioarele pe pământ.
— Nu te mai înfrînge, Mara. Poate că nu e nici o legătură între Vargaru și Deladecima. Nici măcar despre Vargaru nu ştiu cu siguranţă că ar fi un ucigaş.

— Atunci de ce-a dispărut?
— Dar dacă n-a dispărut? Dacă trăieşte pe undeva, într-un oraş de provincie, şi îşi udă în fiecare dimineaţă florile şi habar n-are de furtună pe care a stîrnit-o?
Percheutul încetează să mai scrijele sub pasul greu al fotoreporterului de envergură. Îmi aruncă o privire nimicitoare.

— Nu mai spune astă! Te rog, n-o mai spune! Ar fi culmea să fie aştă! M-aş lăbi cu capul de toţi pereţii! Auzi! Să ude florile în fiecare dimineaţă cu o stro-pitoare metalică în timp ce noi ne dăm de-altea zile de caşul morţii! Dacă-ai fi aştă, chiar şi nevinovent abia m-aş slăpini să nu-l lupoi de viu!
— Nu te mai ambala, doar nu e vorba de tine. Se potoleşte şi se duce pe balcon, de unde se uită la luminile găii de Nord. Cînd se întoarce are o uşoară modificare în privire.

— Ce-i cu tine?
— Cum de poţi să stai lingă gară! Tot timpul mi-ar vâni s-o iau din loc.

— Dacă aş nu aşis pe drumuri... Ai uitat ce meserie ai? Dar aproape de lăul din loc: ca-ar fi s-o-nlinzi acasă? Poate mai apuc să mă traduc o pagină, două, deşi pleoapele mi le simt ca de plumb. Îmi vine să trag obloanele.

E gafa să la stărlul fără nici un comentariu. Se întoarce din prag.

— Şi cu ancheta cum rămîni?

— Aşteptăm. E singurul lucru bun pe care îl avem de făcut.

20

În capul meu se face în slărlul o lumină orbitoară după ce răscolesc colecţia de ziare din anul 1944. Meldare de colecţii. La care ajung numai cu o aprobare specială. Iar cînd fac descoperirea, cei cîtiva cercetători gravi din sala Bibliotecii Academiei unde mă află îşi inchipue că eu de-a face cu cineva nu prea zdrăvăn la minte. Fiindcă numai cineva într-o astfel de stare poate să înceapă să lăpăie ca un apucat printre mese, împrăştiind microfîmele, tăieturile din ziare, colile de hîrtie. Şi care, fără să-şi ceară măcar scuze, începe să citească din nou câteva articole ce îi dezvăluie demascarea în toamnă aceluia an a unei reţele de spionaş. Numele celor care făceau parte din ea sînt scrise negră pe alb. Toţi au fost prinşi cu excepţia lui Ilie Vargaru ale cărui semnălmamente sînt date cu lux de amănunte şi se cere cetăţenilor ajutorul pentru prinderea lui.

Acum mi-a devenit limpede fraza auzită de profesorul Marin Dănescu: „Am să te dau în vileag.” Probabil că Ilie Vargaru, la chef, încercase să-l atragă pe Toader Tecescu în jocul lui murdar, însă îşi greşise ţinta. S-a mai dus o dată la el acasă şi a căutat din nou să-l convingă, dar şi tentativele asta eşuase, din moment ce Marin Mara fusese martorul involuntar al unei dispute violente.

Dar de ce avusese nevoie Vargaru de un om ca Toader Tecescu? Din pricina prestigiului de care se bucura acesta în rîndul cadrelor didactice? Fiindcă dacă ar fi acceptat ar fi fost loial? Cine mai poate şti acum!

Marea mea frămîntare continuă să fie alta: e Paul Deladecima una şi aceeaşi persoană cu Ilie Vargaru? Sau totul e numai o fantasmagorie?

Oricît mi-aş suci creierii pe moale nu-mi vine nici o idee mai ce lumea. Iar pe biroul meu zace abandonat volumul de povestiri poliştice din care n-am tradus decît vreo douăzeci de pagini. S-a dus de ripă totul. Nici măcar imaginea unui Mecena viitor şi cu chef de joacă nu mă mai consolează.

Ca împins de un resort mă reped la telefonul care sună.

— Alot?

— Andrei!

E Mara. Vorbeşte cu greutate şi parcă scînceşte.

— Andrei! Vino la mine! Galop!

Sînt cum m-apucă pandaliile. Eu îmi zdrobesc creierii ca să rezolv odată blestematul ăsta de caz iar dumnealui se destrăbăleşă prin circiuni.

— Ce-i cu tine? Te-ai pilit?

— Ce bine-ar fi fost...

— Atunci ce-ai pilit? Ai un glas de parcă fi-ar fi căzut peste dinţi o bară de fier.

— Mult n-a lipsit. Haide odăi!

— Dar spune odată, frate, ce ai?

Urmează o pauză pe care Mara o socoteşte de mare efect.

— M-au bătut!

— Cum?

— M-au cîlîit. M-au luat la poceală. Zîi cum vrei. Dar vino odată!

21

Din toată fala lui Haralambie Neculescu n-a mai rămas nimic. Zăce pe o canapea plină de vinătăi şi de şinge. Un ochi abia i se mai vede în jurul unei pete negre. Buza de sus îi e crăpată. S-a înconjurat cu proscopie ude pe care, pe măsură ce le foloseşte, le aruncă într-un lighean. Şi totuşi, e surprinzător de radios. E chiar uluitor de vesel pentru cineva care şi după întepătura unei albine întrecea cu glasul stîns:

— Oare nu dau în primire?

— Acum chiar că ştiu pe ce picior dansăm, zice el sculînd în lighean un cheag de şinge.

Îl privesc din cap pînă-n creştet şi îmi exprim în gînd o vagă îndoială în legătură cu posibilitatea lui de a dansa, indiferent pe ce picior, în situaţia în care se află acum.

— Ai nevoie de ceva?

— O infirmieră ar fi bună, îmi răspunde el visător. Are minile alte de uşoare şi de catifelate...

Dar reveria lui nu durează mult. Are ceva cu mult mai important de comunicat.

— L-am demascat, îmi zice el cu toată emfaza pe care i-o îngăduie să mi-o arate poziţia în care se află.

Îl ascult tără să schitez un gest.

— Eşti surd? L-am demascat.

De data asta îl fac jocul şi îl răspund curios.

— Pe cine?

Nici cel mai vestit dinjor nu poate obţine de la o

orchestră, acesteile triumfale din glasul lui Hara — Pe Deladecima. Ei e Vargaru. Il privesc cu compătimire.

— De unde știu?

E din ce în ce mai extaziat de faptele lui.

— Am fost la el și i-am spus totul pe șleau.

— La care elf?

— La Deladecima. La Vargaru.

— Cum?

Toată compătimirea mi s-a topit ca un bulgăre de nea aruncat într-un furnal.

— Ce-ai căutat acolo?

Hara începe să se supere. Nu-i place deloc postura de băietoiș cerșet pentru faptele lui rola.

— Eu credeam c-ai să mă lauzi și când colo...

— Cum să te laud pentru o simpenie?

— Care simpenie? L-am silif să-și scoală masca.

Au!

A făcut o mișcare greșită și i-au apucat din nou durerile. Se uită la mine cu coada ochiului ca să vadă ce impresie face. Nici nu-l bag în seamă. Atunci începe să se vaită sfîșietor. Se ridică de pe canapea cînt e de lung. Aten! la efectele artistice nu bagă în seamă cîndelebrul în care dă cu capul. Cade ca secerat din nou pe canapea; i-o apărut o nouă jultură dar nu mă înduioșează cu nimic.

— Deșertă! tot ce ai de spus!

Hara nu mai e alif de sigur de eroicela sale fapte de arma și începe să povestească povăitor.

— Am fost la Deladecima. Mi-o deschis chiar bătrînul. Nu m-a lăsat să intru în casă. Atunci i-am spus-o verde în foaie: ești Vargaru, s-a dovedit! L-ai împuscat pe Toader Tăcescu. N-a tresărit deloc, canalial! Mi-a zis doar: Prostii și mi-e trîntit ușa în nas.

Mînia mea nu mai cunoaște margini.

— Deci asta-i tot ce-ai făcut? Bravo! Iel Grozavi! Mă mir că nu te-ai îmbrîncit pe scări!

Hara este ierăși în apele lui teritoriale, ca un jucător de pocher care a descoperit în ultima clipă o carte bună.

— Stai că asta nu-i totul! Frumusețea de-abia acum începe.

Mă fac mic pe un scaun. Mi-a luat pîișul.

— Asta nu-i totul! Dar ce mai poate fi?

— După vreo trei ore de la vizita mea la Vargaru-Deladecima treceam prin Herăstrău. O luasem pe o scurătură venind dinspre Casa Scriilei. Deodată aud în urma mea mai mulți pași. La început nu-i iau în seamă. Aveam gîndurile mele.

— Grosave gînduri!

Hara însă nu vrea să fie scos din sîrte cu una, cu două.

— Dar, la un moment dat am grăbit pasul; cei din spatele meu l-au grăbit și ei. Am mers mai încet; imediat și necunoscuții au început să meargă agala. Pînă cînd am ajuns într-un loc unde nu se vedea lipenie de om. Atunci s-au repezit la mine, m-au călcat în picioare m-au rupt hainele, m-au luat la pumni. Totul e durat un minut sau două. După care au pîrs-o ca niște lei. De-abia m-am ridicat de pe jos, am ieșit din parc, am luat un taxi și fuși acasă. Eil nu-i așo că l-am demascalf

— Pe cine?

— Pe Vargaru-Deladecima. Doar el i-a tocmil pe bălăuși ăia...

Arunc o privire în jurul meu. E o dezordine în garsoniera lui Hara cum numai într-un bazar mai găsești.

Aparate fotografice, trepiede, un magnetofon vechi, un alful nou, un pick-up, discuri aruncate alendala...

— Îți lipsește ceva?

Parcă s-ar fi trezit din somn pe o plajă în Bah.

— Ce să-mi lipsească?

— Ceva de prin buzunare.

Se ridică greoi și începe să se caute prin buzunare.

E din ce în ce mai precipital în mișcări.

— Aoleu! Portofelul! Și tocmel ăst am luat cheniz-

nal!

— Întreabă-l pe Deladecima dacă n-are cîmva de

gînd să li-o dea înapoi.

— Golanii naibii! M-au nenorocit! Ii scalpea da-

că-mi pică-n labă.

Apoi se oprește din lamentație se și devine ierăși

glorios.

— Bine că n-am avut aparatele la mine. Om mă lă-

ceam. Cel Te pui cu borlești?

22

Concediul meu s-a dus pe apa simbetel. Singurul pian la care mai știu să cînt — mașina de scris — a stat mai degeaba. Și nici măcar n-am lămurit un lucru: este Deladecima proletarul Vargaru sau nu? Numai faptul că se îmbracă în negru nu-i nici o dovadă. După cum nici dedicația de pe cartea din biblioteca lui nu m-a ajutat cîtusi de puțin.

O clipă stau și cumpănesc și-mi dau seama că între mine și un bocanc e o asemănare deplină din moment că nu m-am gîndit mai mult la această dedicație: „Lui Vargaru, cu amicitie din partea lui Nae Teodorescu.”

Ce-er fi dacă... dacă m-aș de dropl Nae Teodorescu? Imi pot doar prelăce la perfecție glasul. Cînd vreau să rid de Hara îi dau telefon cu glasul suav al unei dudui care abia așteaptă să fie dorlotală și îi fixează înfiniri unde așteaptă cu o resemnare demnă de

o cauză mai bună. Dar acum îmi trebuie un alt fel de glas; al unui domn în vîrstă, echilibrat, bine timbrat.

— Alo?

— Bună seara. Aș putea să vorbesc cu domnul Paul Deladecima?

— Cine-l caută?

— Un prieten din tinerețe.

O scurtă tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Da, vă rog.

— Bună ziua.

— Cine e la aparat?

— Mă lertaji de deranj... Aici e Nae. Nae Teodorescu...

— Nae Teodorescu?

— Da.

— Nu cunosc nici un Nae Teodorescu. Bună seara.

Înainte însă de-a închide spun dintr-o suflare:

— Ilie, eu sînt, Nae... Am vești pentru tine. Poate

că te interesează... Aș vrea să ne vedem, dar nu

la tine acasă. Bravo, i-ai dus de nas cum ai

vru! Dar pe un vulpoi ca mine nu îl ai putut păcăli.

Ce zici? Unde vrei să ne vedem?

La celălalt capăt al firului — tăcere.

— Elî Ilie! Mai ești acolo?

— De unde dai telefon?

— De la un telefon public de pe Calea Moșilor.

— Ce număr e acolo?

I-l comunic într-o stare tot mai accentuată de surescitare. El însă îmi zice rece:

— Mîine la ora 20 fix am să te sun acolo.

Și închide fără să mai adauge nimic. Dar eu sînt

în culmea furtinei. A mușcat! Peștele cel mare a muș-

cat momeala! I-a dat de cîteva ori fircoale, a ciupit

de cîteva ori din ea și pînă la urmă a înfulecat-o.

A înfulecat-o cu cîrîg cu tot. Poftă bună! De-acuma

nu mai scapi!

23

E aproape ora 20. Vecinul meu Pantelie stă rezemat gînditor de cabina telefonică de pe Calea Moșilor unde așteaptă să lu tînat din clipă în clipă. Nu înțelege nimic. Nici n-are de ce. Îl folosește pe acest bătrînel de treabă doar ca pavază. Paul Deladecima e un vinător încercat. Dacă dă mai întîi fircoale căbinier să vadă cine e lingă el? Ce impresie i-ar face să mă vadă pe mine bîntuind în jurul ei în loc pe cineva de vîrstă lui Nae Teodorescu?

Vizavi de trotuarul unde e cabina telefonică e un intrînd unde eu și Hara stăm la pîndă. Marele fotoreporter nu e încă într-o formă prea grozavă. Dar nici atât de rea cît îi place lui să pozeze.

Îl văd pe nea Pantelie cum se repede în cabina telefonică. Ridică receptorul și începe să vorbească, sper, așa cum l-am învățat eu.

Pe trotuarul celălalt se aud pași. E un individ grăbit a cărui înfățișare n-o dîșning prea bine.

— Numai de nu ne-ar încurca socotelile, marmură Hara.

Care socotelii? Îi răspund eu în sinea mea, dar în clipe următoare îljînesc din ascunziș trăgînd după mine un Hara buimac.

— Prinde-l, Hara! Nu-l lăsa să scape!

— Pe cine?

N-apuc să-l mai răspund. Nea Pantelie tocmai iese

din cabină cînd asupra lui se repede cetățeanul de pe strada. De uimire, face un pas înapoi și Paul Deladecima n-are de ce să se mai apuce, se dezechilibrează și cade la pămînt. Hărăle cînd alungem lingă el și-și ține minile la gît. O durere atroce îi acroete ochii din orbite.

Sar în calea unei mașini care înțenează brusc.

— Nu mă-njurați, îi zic eu șoferului înainte de-a apuca să-și pornească seria de invective. E un caz grav. Vă rog, duceți-l la Spitalul de urgență!

24

Înima lui Paul Deladecima a rezistat: acum toți îi așteaptă înmănoșirea deplină pentru a răspunde la întrebări. Are cu siguranță destule de povestit.

Dar dacă n-are nimic de spus?

Ion Tăcescu n-a mai dat nici un telefon. Așa că îl iau pe Hara cu mine și ne îndreptăm spre casa inginerului. Marele fotoreporter e din nou volubil. Nu i se mai vede pe față nici o zgîriețură. Nu se mai înfîlăște nici cu profesora lui de engleză așa că iar a luat-o razna cu păsăreasca lui.

Ajungem în dreptul apartamentului lui Tăcescu. Sunăm și așteptăm să ni se deschidă. Nu apare nimeni. Mai apăs o dată pe sonerie și în acum degetul mîi mult pe butonul alb. Același rezultat. Atunci Hara se propăște tanătos de sonerie și stă așa un minut întreg.

Nu răspunde nimeni.

Ne privim unul pe altul.

— N-o fi acasă, zice Hara.

— Așa văd și eu, îi răspund cu acceală în glas.

Am bălul drumul de pomană.

— Mai încercăm o dată.

Hara apasă din nou pe sonerie, cu toată greutatea, cu un deget ca un cîmăciot trandafirii. În încăperile de dincolo de ușă se aude bing-bang-ul sonor, că într-o cutie de rezonanță puternică. Așa sună o sonerie numai într-un apartament complet gol.

O ușă se deschide la un alt apartament de pe palier. În prag apare o fată de 14 — 15 ani. În mină fine o servietă burdușită. Se uită la noi surprinsă, își învinge șovăla și ne întreabă cu un glas mic:

— Pe cine căutați?

Dacă ar avea cu cinci ani mai mult, cu siguranță că Hara s-ar repezi să-i răspundă primul.

— Pe inginerul Tăcescu.

— Pe inginerul Tăcescu? se minunează fetița. Dar în apartamentul ăsta nu s-a mutat încă nimeni. E gol.

— Rîndul meu să mă mir.

— Cum e gol? Acum cîteva zile cînd am mai venit pe-aici mi-a deschis chiar inginerul. Era în pijama.

— În pijama? Nu se poate! Aici își aveau sculele numai zidarii care au lucrat la bloc. Dar lucrările s'au încheiat și au plecat. Nu mai e nimeni înăuntru. Vă rog să mă credeți pe cuvînt întrucît ușa de două ori cu cheia și o pornește ca o tornadă pe scări.

— Frumoașă treabă, îngem eu și mă ciupesc de obraz ca să nu mi se pară că visez. Iar Hara, gureșul de Hara, pare amuțit pentru vecie.

Desene de AUREL ȘTEFAN ALEXANDRESCU